

Atsibundu, nes kažkas yra šalia
manęs: Minčiau, tu?
Drebančis balsas sako: **vajė vajė**,
nežinau, kas tas Minčius, net
nežinau, kas aš toks! Man
baisu...
– Tai gal tu – antrasis mano
knygos veikėjas? – spėju
paklausti, o jis: **vajė vajė**.
Pati nesuprantu, kaip tai įvyksta,
bet aš išsiziūju ir sakau – Vaičius.
– Kas per vardas? – plykstelėtas,
bet tuoj tarsį nušvinta visas, – tai
tikrai aš, tai mano vardas!

Vaičiui šūkaliojant atsiveria
durys, ir įsliūkina Minčius.
– Ko šūkaliojat? – klausia.
Koks planas? – pasitikslinka.
Vaičius džiaugsmingai puola į
glėbį Minčiaui. Bet šis tik ranką
Vaičiui tiesia ir abejoja, ar jie
kada taps draugais, nes atrodo,
kad labai abu skirtingi.
O man miegas lipina akis. Sėdu
mosteli – tu miegok, mes
virtuvėje pasėdėsime, arbatos
išgersim, – ir dingsta, tyliai
uždarė duris.

Pabudusi ryte keliauju į virtuvę.
Ir tik ten aplanکو prisiminimas
apie naktinius svečius ir jų
keistus pokalbius.
Įdomiausia, kad viską puikiai
prisimenu. Bet kur gi Minčius ir
Vaičius?
Jaukiai susiglaudę ant stalo stovi
du pūdelliai. Atrodo, kad
mano veikėjams vis tik pavyko
arbatos pasidaryti ir gal net šiek
tiek susidraugauti.
Pakėliau pūdellius, o ant grindų
nuplასnojo mažas popieriaus
lapelis. Jame radau raštėlį:

Monika S.K.

Knyga be pavadinimo, bet su dviem veikėjais

*Man visgi pavyko parašyti
knygą! Nors ji ir be pavadinimo,
ir tik su dviem veikėjais, kurie
knygos gale kažkur dingsta.*

*Todėl aš žinau, kad ir tu, mielas
mano skaitytojai, gali parašyti
savo knygą!*

*Tavo galvoje tikrai krebžda viena
kita gera istorija.*

*Labai lauksiu tavo sukurtų
istorijų. Siųsk jas el.paštu:*

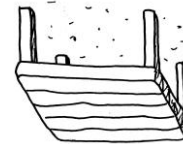
info@MesVaikystei.lt

Monika S.K.

VšĮ Vaiko psichologijos centras
info@MesVaikystei.lt
www.MesVaikystei.lt
www.knygiukai.lt

“**ACIU** už vardus. Keliaujame
pažindintės su pasauliu. Gal ir
susidraugausim. Gal net kada
nors ir sugrįšim. Minčius ir
Vaičius.”
Net palengvėjo. **Taip gera**,
kad parašė.
Palinkėjau mintyse jiems
sėkmės ir užsikačiau sau
arbatos.
Labai tikiusi, kad jie dar sugrįš.
Nes kaip gi mano knyga be
mano šaunųjų veikėjų?
Juk net pavadinimo jai dar
nėspėjau sugalvoti...

3

TREČIAS NYKŠTUKAS, KOL NOSIS
PABALO, ŠVEITĖ IR GREMŽĖ DIDJĮ STALĄ,
O KETVIRTASIS, TAS MAŽUTĖLIS,
SURINKO NUO ŽEMĖS VISUS
TRUPINĖLIUS.

4

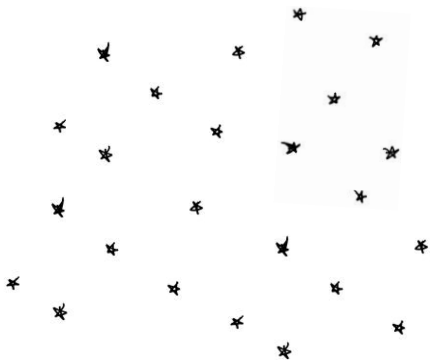
PENKTAS NYKŠTUKAS TEŠLĄ UŽMAIŠĖ
IR IŠKEPĖ DIDELĮ GARDŲ RAGAIŠĮ.

5

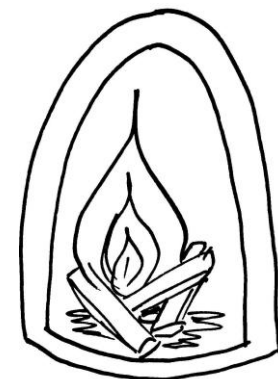
ŠEŠTAS NYKŠTUKAS LOVELES KIOTO,
PATALUS PURTĖ IR TAIIP PAVARGO,
KAD IKI VAKARO PASKUI MIEGOJO.

9

O SEPTINTASIS, RŪSINĮ INDEŠ,
LOBIVUS SKAIČIAVO, KOL ŽVAIGŽDĖS
SUSPINDO.

ANTRAS NYKŠTUKAS GLOSTĖ BARZDELĘ
IR KROSNY KŪRENO ŠILTĄ UGNELEJ.

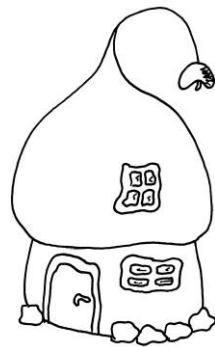
2

TVARKĖ NAMELIUS NYKŠTUKAI
SEPTYNI MAŽI BROLIUKAI.
PIRMAS NYKŠTUKAS VISAI PADŪKĖS –
ŠLAVĖ KIEMELĮ, NET DULKĖS RŪKO.

1

VILMA GRIGIENĖ TVARKĖSI NAMUS NYKŠUKAI

KNYGIUKAS 2019

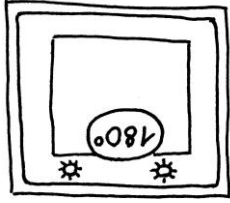
VISKĄ SUTVARKĖ MAŽI NYKŠTUKĖLIAI
RAGAIŠĮ VALGĖ, ARBATĄ GĖRĖ,
DŪMAS TIK RŪKO,
JIEMS NIEKO NETRŪKO.

VšĮ Vaiko psichologijos centras
MesVaikystei@gmail.com
 www.MesVaikystei.lt
www.KnygiukaiTau.lt

9

Laukėm
30 minučių.

Pašovėm į orkaitę.

tešla
obuoliai

Ir tešlą.

Sudėjom į skardą obuolius

sumaišė.

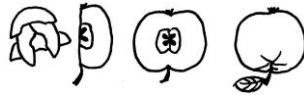
Vienas iš mūsų viską

5

kiaušinius. Su cukrumi.

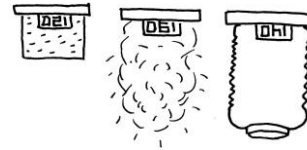
Vienas iš mūsų plakė 2

obuolius. Skiltelėmis.

Vienas iš mūsų supjaustė 5

4

šaukšteliį kepimo miltelių.

Ir atmatavo arbatinį

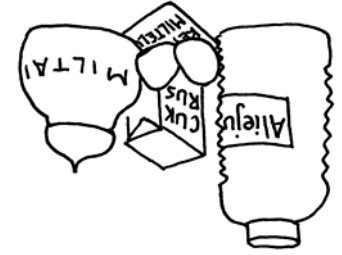
190 gramų miltų

140 gramų aliejaus,

120 gramų cukraus,

Vienas iš mūsų pasvėrė:

3

reikia, turėjome namuose.

Svarbiausia – visko, ko

obuolių pyrago RECEPTĄ.

Bobutė žinojo puikų

Vai!io!

Pyragas labai greitai tapo
nematomas, nes, žinoma,
geriausia vieta jam yra
mūsų patenkinti pilvai.

Vos spėjom grietinėlės
užsidėti.

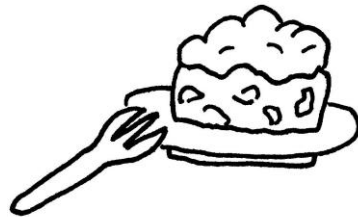
Va taip va.

VšĮ Vaiko psichologijos centras
MesVaikystei@gmail.com
www.MesVaikystei.lt
www.KnygiukaiTau.lt

M.E.S.B.

Bobutės obuolių pyragas

KNYGIUKAS 2019

Vieną dieną į namus
atkeliavo krepšys obuolių.

Supratom – kepsim
obuolių pyragą!

1

Vien iš obuolių pyrago
neiškepsime. Pyragui reikia

RECEPTO.

Puolėm skambinti.

Ne varpais.

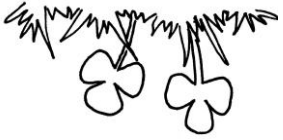

Telefonu.

Bobutei.

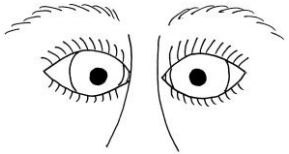
2

Paskaiciusios knyga
sesutės, kaip visada
mėgo, paniro į tamso
geriausiai pailsėdavo ir
net užmigdavo.
O pailsėjusios dar
smagesnių nuotykių
sumanydavo.

Taip smagiai ir gyveno dvi
sesutės, tik vis per tą
kalnelį nesuėjo.

Ar jau atspėjai, kas jos
tokios?

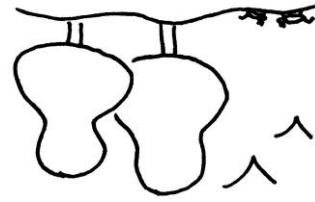
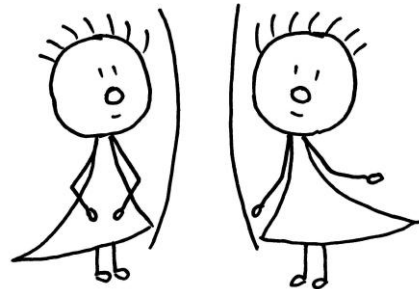
Ar tavo sesutės panašiai
gyvena?

VšĮ Vaiko psichologijos centras
MesVaikystei@gmail.com
www.MesVaikystei.lt
www.KnygiukaiTau.lt

Sesutės labai mėgo ir
skaityti. Šįkart jos
išsirinko pasakų knygą,
įsitaise supunklėse,
nurimo ir pasinėre į
pasakų pasaulį.
Kartais vis apsidairydavo
aplink, kad prisimintų,
jog ramiai sėdi supunklė-
lysteje su slibinais kovoja.

Monika S.K.

Dvi sesutės

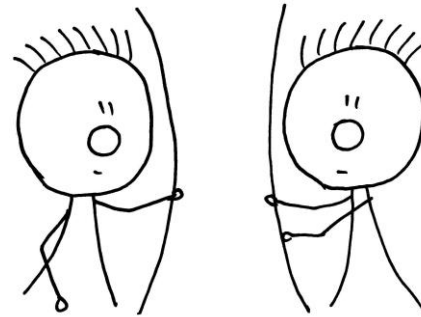

Sesutėms labai patiko
judėti, todėl jos smagiai
šokinėjo medžių
viršūnėmis, skrido su
paukščiais danguje,
repliojo su skruzdelytėmis
ir vabalukais.

Gyveno kartą dvi
sesutės.

Keistai gyveno.

Nes niekaip per kalnelį
nesuėjo.

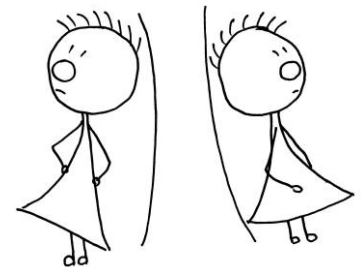

Gerai tik, kad, kaip
visuomet, jos ir vėl
susitakė. Viena kitos
atsprašė ir ėmė
draugiškai plėpėti apie tai,
kokie gražūs tolių
medžiai, kokie maži
vabalėliai, kaip gera
susitikti geras drauges ir
kiek nuostabių spalvų
aplinkui.

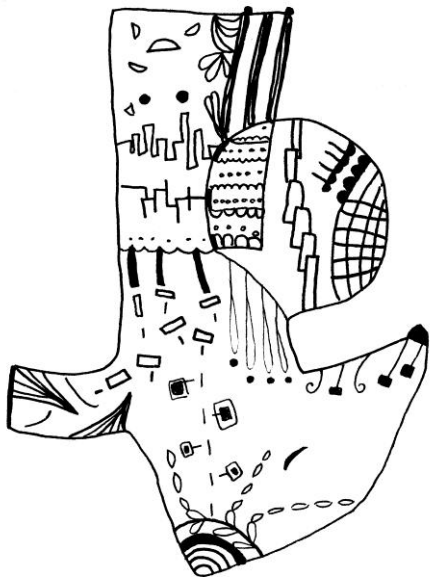
Kartą jos stipriai
susipyko.

Tuomet nenorėjo viena su
kita kalbėtis.

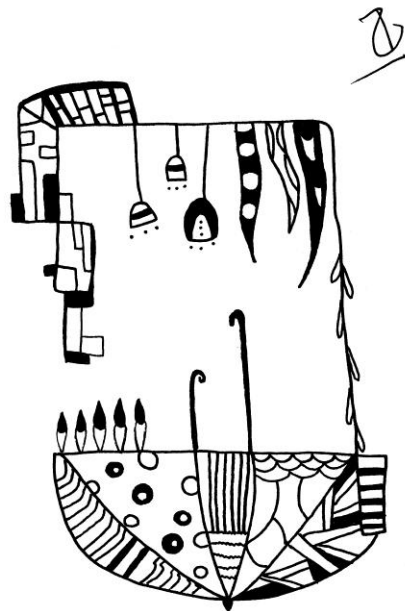
Net nenorėjo žiūrėti viena
kryptimi!

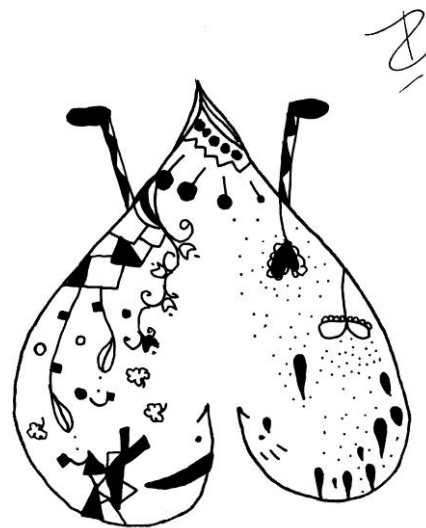
9

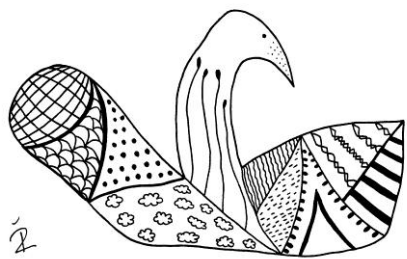
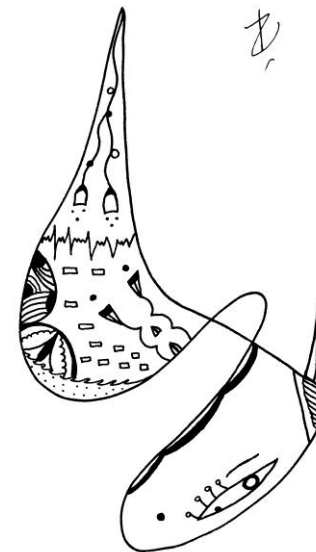
5

7

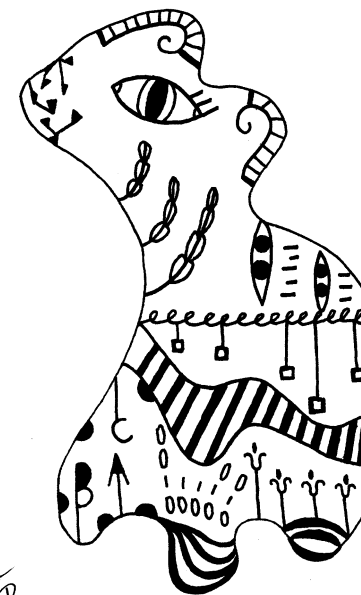

3

Indrė Žygaitytė
Vieną kartą...

© Indrė Žygaitytė
 @netelpa.galvoj

1

1

2

2

Mama berniuko pomėgiu nesizavėjo. Ji iš karto pastebėdavo išsipūtusias jo kelnių kišenes. Vartai ar veržlės, pamesti ar numesti daiktai jai tebuvo **šiukslės**, kurių vieta šiuksliadėžeje. Berniuko kolekcijoms namuose nebuvo vietos.

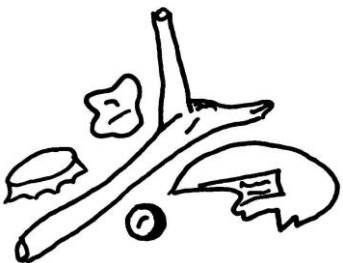
Iš pradžių mama **sibėdavosi**. Veliau prašydavo „šiukslių“ nebenešti. Dar veliau **bardavosi**, nes vis tiek berniuko stalo stalčiuose, spintoje, dėželese ant palangės ir net po čiužiniu rasdavo įvairiausių paslėptų dalykų.

Taip prabėgo metai. Berniukas, grįžęs namo, įsmukti į savo **kambarį**, kad stengdavosi kuo greičiau ištraukti vadovėlius ir ištraukusi vadovėlius ir kamstelį, surūdijusį varžtą, daliai išraizytą **raktą**, sulūžusią plastmasinę ploktelę, grandinę ir net išsipūtusios.

leva

Aleksandravičienė

Kolekcija, kuriai
nebuvo vietos

Taciau vieną dieną besitvarkydama mama sugalvojo sutvarkyti ir berniuko **kuprinę**. Tačiau vieną dieną ištraukusi vadovėlius ir pratybas ji **rado** butelio kamstelį, surūdijusį varžtą, daliai išraizytą **raktą**, sulūžusią plastmasinę ploktelę, grandinę ir net neveikiantį telefoną.

– *Berniuk, ką visi šie daiktai daro tavo kuprinėje?!*

Berniukas tylėjo. Jam atrodė, kad mama supyko. Kitą dieną ant stalo berniukas rado mamos raštelį: **“Pasiziūrėk po savo lova”**.

Po lova buvo didelė dėžė, o joje visa berniuko kolekcija. Berniukas plačiai šypsojosi.

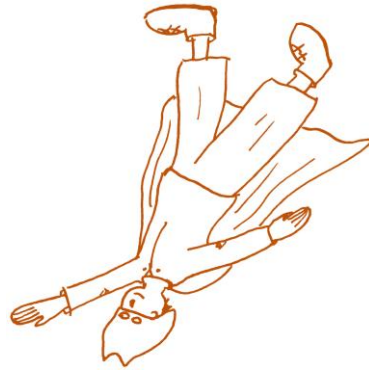
9

geriausia smagius
sapnus sapnoti.

NAKTĮ

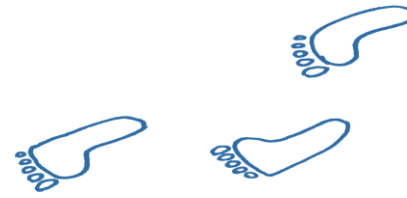
5

pats smagumas
žaišti.

DIENĄ

4

taip šaltai smagu
laktyti po sniegą
basomis.

ŽIEMĄ

3

pats smagumas
rinkti kaštonus,
lapus, kankorėžius
ir mėtyti juos į
vandenį.

RUDENĮ

Kokie yra tavo
metų smagumynai?
Surašyk juos į savo
knygiuką!!

VšĮ Vaiko psichologijos centras
MesVaikystei@gmail.com
www.MesVaikystei.lt
www.KnygiukaiTau.lt

Toma Rytė

Metų smagumynai

KNYGIUKAS 2019

PAVASARĮ

smagu ieškoti
naujos žolytės ir
šviežių žiedų.

1

VASARĄ

smagumėlis šokti
lietuje!

2

Atėjęs prie kavinės durų Bentlis išvydo tik tuščią kiemą. Nei dubens, nei skanėstų niekur nesimatė. Nesimatė ir jo skaniaisais likučiais. Bentlis suprato, kad jo gėrai! draugei kažkas nutiko: tai buvo pirmas kartas nuo jų pažinties pradžios, kai ji nelaukė jo su skaniaisais likučiais. Bentlis pritūpė po balkonų pamąstyti. Ką jam dabar daryti? Laukti? Likti alkanam? Ieškoti maisto kitur?

Šaltis ir liudėsys jau skverbėsi po Bentlio kailiu, kai atsidarė kavinės durys. Bentlis dar nebuvo apsisprendęs, likti ar sprukti, o draugiškas veidas pažvelgė į jį ir kažką šūktelejęs dingo viduje. Bentlis nusprendė dar luktelti. Po akimirkos durys vėl atsivėrė ir tas pats žmogus su draugiška šypsena padėjo Bentliui kaliną skanėstų. Bentlis klausiamai pažvelgė ir gavo paraginimą: „Imk, skanus, atleisk, kad pamiršau, Lina apie tavę juk kalbėjo“.

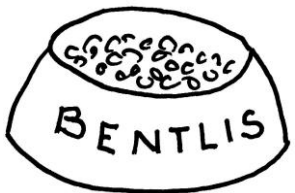
Kol Bentlis gardžiaivosi, žmogus liudnomis akimis žiūrėjo į jį ir dūsavo. Kai skanėstai baigėsi, jis pasakė: „Aš Polas, gyvenu netoli nuo čia. Gal užsuktum pas mane?“ Bentlis dar niekada nebuvo lankęsis žmonių namuose. Viduje blankiai kvepėjo kitu šunimi, tačiau šio niekur nesimatė. Bentlis įautėsi neįprastai – kartu norejosi ir sprukti, ir pasiilikti. Buvo baisoka, bet namai atrodė jaukus, žmogus draugiškas.

Polas vis dar liudnai šypsojosi. Jis pakasė Bentliui pausį ir pasakė kažką keisto. Tai skambėjo maždaug taip: „Mano geras draugas iškeiliavo į šunų dausas. Man labai liūdna be jo. Gal tu galėtum gyventi su manimi? Aš labai apsidžiaugčiau, jei tu sutiktum“. Bentlis lyžtelejo Polo ranką, sakydamas – „viskas bus gerai, tu man patinki“.

Ne viską Bentlis suprato, ką sakė Polas. Kas tos dausos?

Bet buvo aišku viena – nuo šiol Bentlio gyvenimas bus kitoks.

Juk jis tikrai nepaprastas šuo. Ir dabar jis turi savus namus ir savo žmogų.

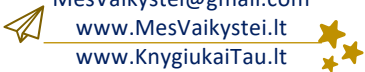
Monika S.K.

Nepaprastas šuo Bentlis

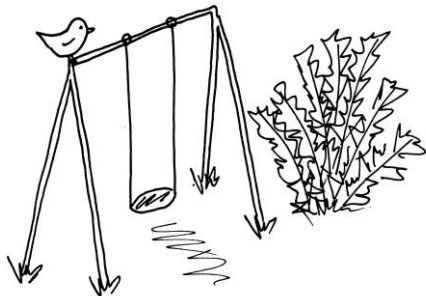
Atsukęs pamatė seną žmogų, lyg ir kažkur matytą. – Ir aš ateinu pasigrožėti mokykla per atostogas. Taip labiau pasiilgstu vaikų, kai matau, kokia liūdna yra tuščia mokykla. O ką tu čia veiki? – dar paklausė. Atostogos!!! Štai, kur visi pradingo!! Mintys apie ateivius ir pasaulio pabaigą iš karto užleido vietą džiugioms mintims.

– Tikrai gražu! – Domas nusišypsojo savo gelbėtojui ir smagiai pasuko link miško, kuris jau budinosi iš nakties tylos. Gal dar spės sugrįžti namo, kol namiškiai nepabudo ir tyliai tyliai pagaminti visiems pusryčius. Nes juk nusimato puikios atostogos.

Domas atsargiai priėjo prie mokyklos vartų. Ant jų kabėjo didžiulė spyra. Domas su baimė žvalgėsi po mokyklos kiemą, o galvoje grūmėsi mintys apie ateivius, pasaulio pabaigą ir nesuvalgytus pusryčius. – Gražu? – Domas net pašoko, šalia savęs išgirdęs balsą – taip šis išgąsdino.

Monika S.K. (Ne visai įprastas) Domo rytas

Tyliai išlindęs iš miško ir gerai apsidairęs, Domas suprato: visi dingo. Mokyklos pastatas stovėjo tuščias ir tylus. Nesimatė mokinių, paprastai gausiai skubančių į mokyklą. Nebuvo atsiveikinančių tėvų. Nesimatė nė vieno vaikus pasitinkančio mokytojo! Sūpynės kabėjo tylios, futbolo aikštėje sklandė lapai. Kur visi dingo?

Domas nemėgo keltis rytais. Paprastai jis atsibusdavo paniuręs ir tas paniurimas laikydavosi dar kelias valandas. Todėl šįryt jis pasistengė atsikelti anksčiau – kai mokykloje susitiks seniai matytus draugus, jau bus pilnai pabudęs ir geros nuotaikos. Per tas dvi savaites, kol sirgo ir buvo namie, smarkiai pasiilgo draugų.

Tyliai atsikėlė, kad nepažadintų tėvų, ir iškeliavo, net pusryčių nepavalgęs.

Tačiau šįryt pakėlęs akis Domas nustebė – kažkas buvo ne taip. Mokykla atrodė neįprastai. Domas stabtelėjo ir suabėjo, ar eiti toliau. Pažiūrėjo į laikrodį – laiko dar yra. Sukapė visą drąsą ir dairdamasis, atsargiai ėmė slinkti artyn. Lėtai artėdamas Domas bandė išsiaiškinti, kas šį rytą vyksta, kas yra negerai.

Jo kelias į mokyklą vedė per miškelį. Keliaudamas Domas mėgo pakalbinti paukščius, paieškoti miško gėrybių.

Tačiau šįryt miškas buvo keistai tamsus, niūrus ir tylus. „Visai kaip aš“, pagalvojo Domas.

Miškui besibaigiant pasimatė mokyklos pastatas. Domas mėgo šį vaizdą, jo mokykla atrodė jauki ir miela.

Žaidimas, pyragas, limonadas, pledai ir pati geriausia kompanija visus taip susilidė, kad net nepastebėjo, kaip kitame kambaryje įsiziebė šviesa, virtuvėje tyliai ėmė burgti šaldytuvą.

Tik kai sesutė beveik užmigo mamai ant kelių, tėtis apsidairė: – O, ir elektra atsirado! Jau galim eiti ruoštis miegoti, – pasakbė.

– Išsivirkime arbatos! – džiugiai sūktelėjo sesė, bet tuoj nutilo, kai visi sužiuro į ją. Na taip, be elektros arbatos irgi neišsivirsi. Lūdesys.

Šyptelėjusi mama atnešė šiltų pledų, iš spintelės ištraukė vakarykščio pyrago, sumaišė naminio limonado.

Tėtis iš kažkur atsinešė stalo žaidimą. „Seniai norėjau šitą išbandyti, bet vis darbai, darbai. Gal sužaidžiam?“, – droviai pasilė.

Cia jau buvo susirinkusi visa šeima. Į atneštą dėžę iš karto sulindo gausybė rankų. Žvakės tuoj buvo uždegtos („tokios gausybės tikrai nereikia“, pagalvojo brolis ir žvilgtelėjo į dėžę (ši buvo paslėpta kiuvinėdamas (kas čia tuos tolimiausiam spintos kampe) ir batus paliko tiesiai ant tako???) parsigavo į virtuvę.

Virtuvė jaukiai nušvito žvakių šviesoje („kaip gražu“, pagalvojo mama).

– Kai baigsi gąsdinti sesė, surask žvakių ir degtukų, – iš kito kambario šūktelėjo mama. – Ne pirmas kartas, išgyvensim. Ilgai netruks, – pridūrė.

Nuėjęs į sandėliuką žvakių, brolis, žinoma, paspaudė šviesos jungiklį. Iš papratimo. Šviesa, žinoma, neužsidegė. Iš pašėlimo?

Et, juk nėra elektros, prisiminė brolis ir apgraibomis ėmė ieškoti žvakių dėžės – ji tikrai kažkur čia turėjo būti.

Nešama į vonią sesutė mieguistai sušnabždėjo: „Gal nejunk šviesos... O kada kitą kartą dings elektra?“

– Suorganizuosim! – tyliai jai mirktelėjo brolis, su didele šypsena valydamasis dantis.

Monika S.K.

Jaukus vakaras

Kojos pasileido bėgti link automobiliui! Dar spėjo pastebėti, kad pardavėjas kažkaip katinaišiai jam šypsosi, tarsi kiaurai jį matytų. Kimšo Mikas dešrainį į burną, ašaromis palaistydamas bėgo prie šėimos ir galvojo, kaip jis dabar gyvens nematomas, ką valgys, kas jį papasakos? O prie automobilio sėdė jam moja – „Kur tu taip ilgai buvai? Seniausiai tavęs laukiam!“ Žiū, visi čia susirinkę, atrodo įprastai, šypsosi jį pamatę. Mato? „Mane matol!“ – apsidžiaugė Mikas ir įsispraudė į savo vietą.

Burnoje dar paryskėjo ledų skonis – ar tik ne jie tokią išdaigą iskrėtė? Ką daryti? Kiek pašūkavęs, įsitikinęs, kad tikrai jo niekas nei mato, nei girsi, Mikas nubėgo atgal išskoti laivo. Pasukęs už to paties kampo, laivo vietoje Mikas rado tik dešrainių kioskelį. Jį pamatęs Mikas pajuto savo tuščią pilvą. Kaip šis garšiai užraumojii! Bet juk pinigų nėra, pats nematomas – kaip jis ką nors nusipirks? Seilė varvino žiūrėdamas, tik staiga jo rankos čiupo vieną dešrainį!

Išlipancius iš laivo žmones kabino ir bandė paguosti tas pats unifor- muotas žmogus. Jis kiekvieną vaišino spalvotais ledais. Mikas dėkingas išsitrinko porciją raudonų, vyšnių skonio ledų. Su ledais žymiai smagiau išskoti namiškių. Jie turbūt jau nerimauja, kur Mikas dingo. Pamatęs savo šeimyną, kuri dėl kažko gincioši, Mikas apsidžiaugė ir pribėgęs ėmė pasakoti, kas jam nutiko. Įsijautęs į pasakojimą Mikas ne iš karto pastebėjo, kad namiškių ir kiti žmonės visai nekrepia į jį dė- mesio, tarsi jo nematytų. Mikas pasizūrėjo į save ir vos neatsisėdo! Jis tikrai buvo nematomas!

Priekyje pamatė didelį laivą ir po keilių akimirkų jau stovėjo jame, o uniformuotas vyras ragino paskubė- ti. „Mamyte!“ – susnabzdėjo Mi- kas ir įstiverė laivo turėkį. „Kaip mes plauksim?“ – dar spėjo paga- lvoti. Vandens juk nėra. Netrukus laivas išskleidė bures ir ėmė kiti į dangų! Kai pakilo virš medžių viršūnių, sustojo. Pasigirdo metalinis balsas: „Atsiprašome, nenumatyti techniniai nesklandu- mai, kelionė teks atidėti. Avarinis nusileidimas“.

Mikas atsipūtė ir tik tvirtai įsikibo į turėkį, įeigu ką. Tačiau nusilei- dimas buvo visai sklandus.

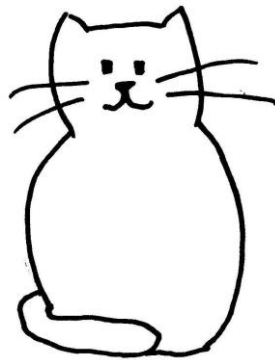
– Na, dabar į kaimą be jokių stotelių, – pareiškė tėtis ir pajudėjo iš keistosios aikštelės.

Mikas dar spėjo pamatyti jam akį merkiantį didįjį katiną ir atsipūtė iš palengvėjimo.

Dar nežinia, ar apie savo nuotykių jis kam nors papasakos, gali būti, kad sunkiai kas nors juo patikės.

Monika S.K.

Kelionė į kaimą

– Ryt važiuosim į kaimą! – džiugiai pranešė Miko tėtis. Su ta mintimi Mikas ir užmigo.

Rytas atrodė įprastai – išsibudinę, pasistumdę prie vonios, visi susirinko automobilyje. Išsukant iš kiemo Mikas užmatė didelį katiną, sėdintį ant tvoros ir tarsi tiesiai jam į akis bežiūrintį. Bet atidžiau nespėjo įsižiūrėti. Nusistebėjo, nes tokio katino kieme nebuvo matęs, o juk visus gerai pažinojo.

Vos spėjo išsukti iš miesto, mažasis broliukas paskelbė, kad nori į tualetą. Patikslino, kad medis netiks, nes nori „ant rimto“. Ką darysi, teko dairytis, kur sustoti.

– Sukam čia! – šūktelėjo tėtis ir jie įsuko į nematytą įvažiavimą, kuris vedė į aikštelę. Aikštelėje buvo įprasta degalinė ir kavinė.

Prie pat įvažiavimo į aikštelę tupėjo ir prausėsi ryte matytas didysis katinas! Jiems pravažiuojant, jis žvilgterėjo Mikui tiesiai į akis. Šis net nusipurtė. „Turbūt reikėjo ryte akis nusiplauti šaltu vandeniu – keisti dalykai matosi“, pagalvojo Mikas.

Automobiliui sustojus visi išsiskirstė. Mikas patraukė pasidairyti. Už kavinės kampo jis staiga atsідūrė žmonių minioje. Dar spėjo pagalvoti, iš kur jų čia tiek daug, kaip pajuto, kad minia tēpia jį kartu.

Vieną dieną seneliukas sutiko būrį vaikų. „Ką čia skaitai?“ – ėmė klausinėti jį. „Ar tu visada skaitai? Kiek tu knygų perskaitai?“ – smalsavo. O viena maža mergaitė paklausė: „Kiek tu knygų parašai?“

Apie knygų rašymą seneliukas nebuvo pagalvojęs, todėl mergaitės klausimas jį užklupo netikėtai. O mergaitė padavė jam pieštuką ir pasiūlė: „Tu rašyk, mes norim tavo istorijų“.

Parėjo namo seneliukas ir susimąstė. Net naktį negalėjo užmigti – tiek įvairiausių minčių atsirado galvoje.

Atrodė, kad tos mintys tik ir laukė šio pasiūlymo – istorijos padavė jam ramybės.

patėios ėmė iš kažkur rasti ir jau kelėsi seneliukas iš lovos nesulaukęs ausros, čiupo mergaitės įduotą pieštuką, popieriaus skiautę ir ėmė rašyti. Rašė jis ramiai, lengvai, net nepastebėjęs, kaip vakaras atėjo.

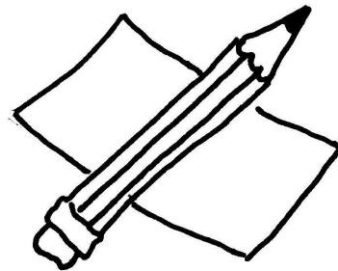

Vakare pas seneliuką užsuko vaikų būrys – jie klausė jo parašytų istorijų, juokėsi, verkė ir vėl juokėsi – tokių gerų pasakojimų jie dar nebuvo girdėję.

Seneliuko istorijos buvo trumpos, kaip šypseną, bet jų užteko ir šiai, ir kitai dienai.

Monika S.K.

PASIŪLYMAS

Nuo tos dienos seneliukas, eidamas pasivaikščioti, nešasi ne tik knygą, bet ir popieriaus su pieštuku.

Kai tik istorija atkeliauja į seneliuko galvą, jis ją tuoj pat pieštuku užrašo.

O vakarais jis pasakoja istorijas vaikams, kurie vis dar ateina jų paklausyti. Nors dabar ir patys vaikai, seneliuko istorijų įkvėpti su knygomis vaikšto, bibliotekos lobynus tyrinėja.

Vieną iš seneliuko istorijų ir tau galiu pasiūlyti.

Klausyk:

„Kartą viename miestelyje gyveno senas senas seneliukas...“

(toliau skaityk nuo pradžios, nes čia pasaka be pabaigos!)

Pagavusi paleistų ji laukė, kur voras jos taip lengvai nerastų.

Štai šitaip:

ketino ji pagauti.

Jei voras kartais sugrįžtų, ji

Bet puodelį dėl visa ko pasiiliko.

vonią.

Kad voras iškeičio gyventi į kitą

vonioje nebuvo. Ugė galvojo,

jai ir palengvėjo, kad voro

lyg ir truputį nusiminė Ugė, lyg

Taip ir gyveno Ugė ir voras, nieko vienas apie kitą nežinodami, vienas kitam netrukdydami. Tik musės, atskridusios iš Ugės pasaulio, pakliūdavo į voro tinklus. O puodelis ramiai sau budėjo ant palangės.

Štai šitaip:

Ugė pasiilpėjo ant kėdutes, kad nepasiektų, ir įdėmiai apžiūrėjo voras jos taip lengvai nepėsako.

Štai tokį:

pasiruošusi.

Voras dar sykį pasirodė, ji būty

vonią. Ji atsinešė puodelį – jei

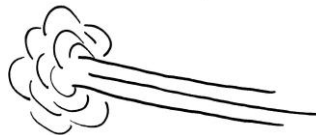
su išmintingąja mama ir grįžo į

Drąsioji mergaitė Ugė pastarė

Monika S.K.

Ugė ir voras

Štai taip:

greičiu spruko atgal po vonia.

savo tolesnės ateities, visu

Voras, net nespejęs apgalvoti

ramiai juose gyventi.

planus megzti čia tinklus ir

visiškai pakaitė jo ketinimus ir

kurtinantis sprogstantis garsas

Voras to tikrai nesitikejo.

Ugė buvo drąsi ir, pasak mamos, jau didelė mergaitė.

Štai tokia:

Bet, kai vonioje sutiko didžiulį vorą.

Štai tokį:

Pasijuto besanti visai visai mažutė. Užsimerkė. Atsimerkė. Voras vis dar buvo čia. Ką daryti? Mintyse kažkas garsiai šaukė.

Va taip:

nesuvalgė.

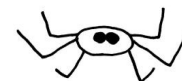
Ir Ugė paknopstomis išbėgo iš

AAAAAA....

garsėjo, kol išsiveržė garsiu

Balsas galvoje vis garsėjo,

Ji net sustingo iš baimės.

Va toks:

milžiniškas voras.

Ugė matė, kaip jos link artėja

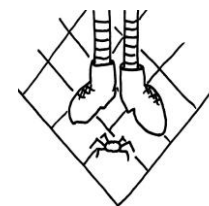
Voras buvo didelis ir storas.

Štai toks:

Jis ramiai sau gyveno, kol vieną dieną netyčia išlindo iš po vonios. Čia atsivėrė visai naujas pasaulis.

Štai toks:

Vorui jo naujasis pasaulis patiko ir jis nurėpliojo link jo megzti naujų tinklų.

Ieškojome visame kieme.
Pradėjome nuo pievos, tuomet
ieškojome po medžiais, tarp
krūmų ir patvoryje. Baigėme
ieškoti už namo ir šiltamyje.
Labai labai ieškojome, net
visuose užkaboriuose. Brolis net
metalo ieškiklį iš draugo
pasiskolino.

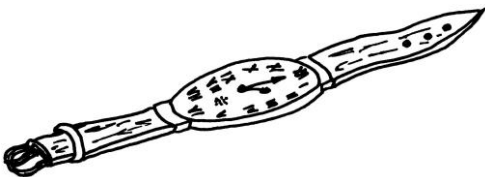
NIERUR

Tačiau dideliam tėčio liūdesiui
laikrodžio niekur neradome. Nei
pievoje, nei po medžiais, nei
tarp krūmų, nei patvoryje, nei už
namo ar šiltamyje. Net ir nė
viename užkaboryje nebuvo
tėčio laikrodžio.

Užtat kiemo žolėje radome per
žemą ar net seniau
pasimėtusius:
- šuns pavadėlį,
- pinigų ledams,
- mamos virbalą,
- sesės raktus,
- tris skalbinių segtukus,
- keturias sagas,
- dinozaurų figūrėlę,
- vienuolika vinių ir varžtų,
- mirusį paukštį,
- dvi neaiškias detales,
- tris kamuoliukus,
- brolio kojines,
- tėčio parkerį.

Monika S.K.

Tėčio laikrodis

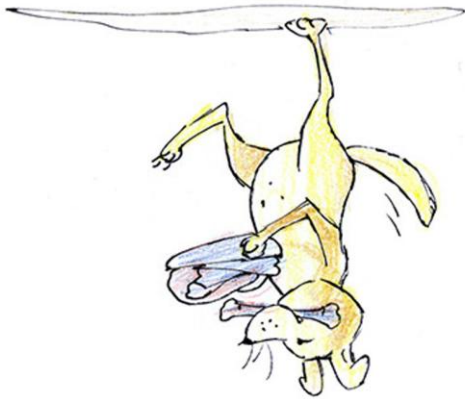

Po visų ieškojimų ir radybų
kieme liūdnai, bet draugiškai
išgėrėme kakavos su
bandelėmis.
O kaip tėčio laikrodis?
Jis atsirado, kai tėtis kitą kartą
pasirūžo pjauti žolę. Apsirengę
darbinį megztinį ir – jo rankovėje
rado įstrigusį laikrodį! Prisimine,
kad anądien, kai dingo laikrodis,
buvo maloniai šilta.
„Kartais, kai ką nors pameti, gali
atrasti žymiai daugiau“, laimingas
pagalvojo tėtis.

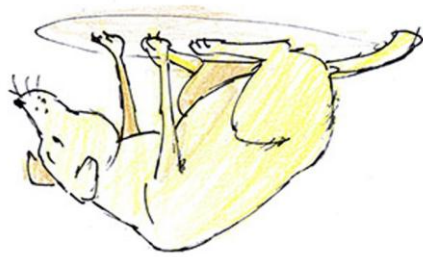
6

Na štai, pagaliau - iš tiesų tai kauliukai,
netgi kai kur mėsos gabaliukai.
Dabar Lotai aišku, kad nesukudėt,
reik viską, ką rado i guoli padėt.

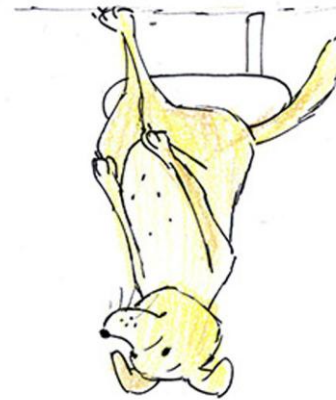
5

Kol mastė jina!, beveik ir užmigo,
ir jokio džiaugsmo visai nebeliko,
bet vėl išgirdo tylūs žingsnius,
lyg nešty nuo stalo, jai kasnius skanius.

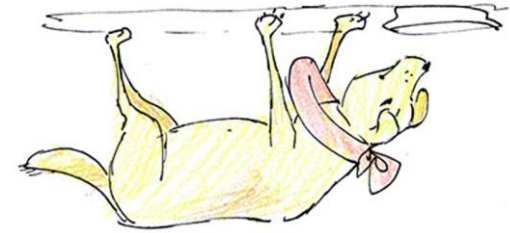
4

Ilgai Lota mastė, kas čia per mislė,
gal kartais apgavo, ja nosies uoslė?

3

Bet savo lėkštėj nerado nei kasnio,
kas gali būti už tai blogesnio.

Istorijų autorė ir iliustratorė

Lina Jakučionytė

www.knygosvaikams.lt

 Knygos vaikams

Lina Jakučionytė

Šuo vardu Lota

Iškilingi pietūs

Šuo vardu Lota
išgirdo garsus, lyg būtų indus,
kas kraustęs visus.
Kuteno nosį kvapas mėsos...
Gal nesuvalgys vieni jos visos.

1

Nusprendė Lota šeimynai padėti,
Skubėjo greičiau rankšluostėlių uždėti,
kad neištepti šviesaus kailiuko,
nuo stalo nukritus riebiam gabaliukui.

2

VšĮ Vaiko psichologijos centras
MesVaikystei@gmail.com
 www.MesVaikystei.lt ★★
www.KnygiukaiTau.lt ★★

KNYGIUKAS 2019

3
Jeigu tai žvirblis,
Strakalioja, čirškia.
Jei tai vikšrelis,
Virs į peteliškę.
Jei briedis tai,
Ragus galingus kraipo.
Atsprąšau? Jūs
Nepamiršot... vaiko?
Ne, nepamiršome!
Palikome desertui!
Tai, aišku, vaikas.
Kad augtum didelį,
Smagiai pažaisiti reikia!

4
Norečiau dar rudo šuniuko
Namuko medinio prie miško,
Su lapėm rudom, pilkais
kiškiais.
Ir rogių nulėkt nuo kalniuko,
Ir rogių nušniuku
Norečiau kalbančio liūto.
Norečiau maišelio saldainių
Ir rogių su keturiais elniais.
Norečiau dviejų šimtų knygų,
Mėgztinio su išmegztais
grybais,
Pieštuku, daug popieriaus
balto,
Kepurės, kad būtų nešalta.

Norečiau

Jei tai ožka,
Tai krūmą graužia.
O jei apuokas?
Gudrią mintį audžia.

Jeigu tai pelės?
Rausia jos urvelį.
O jei tai gandra –
Aukštai kojas kelia.

Jeigu tai skruzdės,
Stato skruzdėlyną.
O štai bitutės
Dūzgia po gėlyną.

5
Norečiau dar rudo šuniuko
Namuko medinio prie miško,
Su lapėm rudom, pilkais
kiškiais.
Ir rogių nulėkt nuo kalniuko,
Ir rogių nušniuku
Norečiau kalbančio liūto.
Norečiau maišelio saldainių
Ir rogių su keturiais elniais.
Norečiau dviejų šimtų knygų,
Mėgztinio su išmegztais
grybais,
Pieštuku, daug popieriaus
balto,
Kepurės, kad būtų nešalta.
Nesiojų visur mane skėtis.
Į Kiniją, Kongą, Panamą,
Ameriką, Kubą... pas mamą...

Evelina Daciūtė Trys eilėraščiai

Kojos juodos, ausys baltos.
Kas dėl viso šito kaltas?
Nugara raudona ryškiai,
Uodega pilka kaip kiškio.

Kai ji kyšo iš vandens,
Niekam net nesivaidens,
Kad kitoks čia begemotas,
Pilkas visas, nespalvotas.

Kas galėtų pagalvoti,
Kas galėtų susapnuoti?
Kam fantazijos užtektų
Tokią pasakėlę sekti?

Kad gyveno begemotas –
Didelis, gražus, spalvotas.

Buvo kartą begemotas:
Didelis, gražus, spalvotas.
Begemoto pilvas žalias,
Akys rožinės, apvalios.

Spalvotas begemotas

O dar aš norėčiau sąsocio
Su džinu didžiuliu, besociu,
Kuris vien manęs tik
klausytų,
Sakytų: „To noriu ir šito.“
Dar liko gal trisdesimt norų.
Deja, bet miegot labai noriu...
Per naktį šiek tiek pailsėsiu
Ir vėl daug norėti pradėsiu.

Kai dairaisi po savo gyvenimą,
 pamatai visokių įdomių dalykų.
 Tačiau ar žinojai, kad mes
 pastebime skirtingus dalykus?
 Nes mes visi esame skirtingi ir
 mums rūpi skirtingi dalykai.
 Jei paeilui sakysit, ką matot,
 galėsi pamatyti ir ką pastebėti
 ir pasizūrėti, kiek gali pastebėti
 to, ko kiti nemato.
 Pratešk sakinį „aš matau...“
 Kiek ilgai gali tęsti?

Ką matai?

Spoksoti į akis

Spoksoti į gyvenimą, sako, nėra
 gerai – geriau įdėmiai dairytis.
 Tačiau ar bandei žiūrėti į akis?
 Ką matai kitų akyse?
 Galima lenktyniauti, kas ilgiau
 išlaikys žvilgsnį!
 Galima tiesiog žiūrėti, kas
 pasikeis ilgai žiūrint.
 Nenustebk, jei pradėsit kikenti –
 taip dažnai nutinka.
 Ką matai savo akyse veidrodyje?

Ar žinojai, kad mes visi turim
 supergalių? Taip, jų turi ne tik
 superherojai.
 Įdomu tai, kad kai sužinau apie
 supergalias, gali jų atrasti
 gausybę.
 Vienos jų gali būti labai kietos,
 tokios, kaip „sutarkeyti namus“,
 kitos paprastesnės „nusinešti
 lėkštę pavaigius“, trečios
 kvailokos „pasiklysti“;
 Tačiau visos jos yra apie mus.
 Tai kokios yra tavo supergalios?

Aš turiu supergalių!!

Ar tau patinka žaisti?

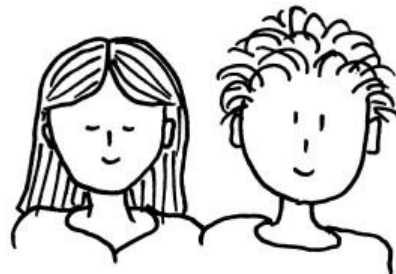
Labai norėčiau, kad parašytum
 knygiuką apie savo mėgstamus
 žaidimus.
 Kokie jie?
 Kuo tu mėgsti apsimesti?
 Čia siūlau tau kelias veiklas,
 kurios irgi gali tapti tavo
 žaidimais,
 jei tau jos patiks.
 Būtinai išmėgink.

Man patinka anksčiau
 apsimiegoję, pilni rūko rytai...
 Man patinka braidyti upelįje...
 Man patinka kalbėtis su
 vaikais...
 Kas tau patinka?
 Jei paeilui su kitais dalinsitės
 mintimis, kas patinka, sužinosit
 ne tik apie save, bet ir apie
 kitus.
 Išduosiu paslaptį: kai gerai žinau,
 kas patinka, to gaušėjai!

Man patinka...

Toma Rytė

Kartu smagu

Tikriausiai gerai žinau, ko nori.
 O ko nori kiti?
 Su norais yra visokios veiklos.
 Galima daryti norų sąrašus,
 galima paeilui vardinti norus,
 galima bandyti norus atspėti.
 Juk kalbėjimas apie norus taip
 smagiai nutiekia!
 Ir kai gerai žinau savo norus, jie
 gali imti ir netikėtai išsipildyti.
 Arba vien nuo kalbėjimo tampa
 taip gera, tarsi jie jau būtų
 išsipildę.
 Netikėti? Pabandyk.

Aš norėčiau...

Stebuklingas dalykas yra...

Kiek žinai stebuklingų dalykų?
 O kiek dar jų gali išgalvoti?
 Ar tavo sąrašė yra mintis
 užrašantis parkeris? Ne?
 Tai gali palenktyniauti su kitais –
 kas daugiau tokių prigalvosite.
 O gal jie pravers kuriant naujas
 istorijas ar žaidžiant žaidimus?
 Jei sunku fantazuoti, visuomet
 gali paspausti fantazijos
 mygtuką. Kur jis? Pasidairyk,
 tikrai pamatysi!

Antradienį anksti atsikėlusį antis
Antanina apsirėdė – aplankys
arklį Anuprą. Aiškinosi abu
abėcėlę. Aktyvioji antis
analizavo A: agrastai, agurkai,
aguročiai, alvynogės, arbūzai,
apelšnai, abrikosai – atspėk
aštuntą! Alkanas arklys alpo –
antele, atnešk avižų!!
Antis atjautė alkaną Anuprą,
apstulbuiam arklui ananasą
atnešė!! Apsidžiaugė arklys,
arklio „ačiū“ aidėjo aidėjo...

Sodininkas Skeptrulis sode
sodino sodinukus.
Sodo sraigės susirūpino sodinukų
skoniu. Salotos? Sultenės?
Snapučiai? Snieguolės? –
smaližių sraigių svajonės...
Sodininkas suprato sraigių
sumanymą – surinko sraigės,
salon suplukdė.
Salotomis saulėtame sode su
savo stručiu skonėsis.

Toma Rytė Keistasis raidynėlis

Ilga istorija. Išsiblaškęs Ibis irklų
ieškojo – išbarstė ilgoje irštvoje.
Išaiškėjo – irklus indėnai ietims
išsinešė.
Ibis ilgesingai irklus išraudojo ir
išėjo inkilų išvedinti.
Išalkę indėnai Ibio ieškojo, irklus
iškeitė išbandė.
Išsiganęs Ibis inkile indą irklų
įkrovė. Indėnai Ibio irklus į irklus
išmainė ir išleikė išsetis.
Ibis išmoko irklus išsaugoti.

Sliekas Silvestras smagiai
sliūkino sausa stepe.
Staiga sustojo, susimąstė.
Sesė Silvinija sakė
saugotis saulės smūgio!!
Spėjo sliekas spėriai
smėlin sulįsti.
Smėlyje saugiau saulės
saugotis.

Ei, elfai, eikim eglynan
ekspedicioni!
Eglyne eiklus eglulys ežių eitynes
energingai
elektrifikavo.
Eine Elinora erelį Einį
egzamino. Erelis egptiečių
epochos eglilų etiketes eilavo.
Ekspedicijoje elfai erškėčius
eizėjo, ežere ešeriuas erzino,
estiškai erzeliavo...
Ech, emocingieji elfai...

Varna Voltorna vakarais vėją
vaikėsi.
Viliojo, vartėsi, voliojosi, vijosi.
Vis vėjas vikriai virsteli – „vykis,
vykis, vaivorykštės vingyje
vaivorus valgysim!“
Vienišas varnėnas Vrublevskis
varnai virkavo – vėjavaikiškai
vasaros vakarus vartai, veltui
vėją vaikaisi...
Varna viksteli, varnėnui vypteli ir
vėl vėją vejasi.

– Lyg ir...
 – Kaip mūsų jūra?
 – Aha.
 dangus?
 – Kaip žiemos
 – Toks nuobodžiai pilkas...
 – Visai pilkas?
 – Nežinau. Gal pilkas?
 – Liūdesys.
 – Kas mano?
 – O koks tavo?

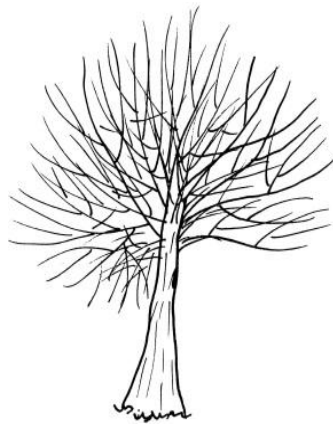
– Ir ką?
 – Žalias mano
 liūdesys visą dieną....
 – Koks?
 – Žalias.
 – Kodėl žalias?
 – Nežinau. Kai man
 liūdna, visuomet
 įsivaizduoju, kad tas
 liūdesys yra žalias.
 – A...

– Kaip dramblys?
 – Taip.
 – Kaip keičias į toli...
 – ... kuris veda...
 – Kur jis veda?
 – Jis veda...
 – Na?...
 – Priė pilkos jūros pilką
 žiemos dieną...
 – O prie tos jūros?...
 – Daug kirų...

– Žinai...
 – Ką?
 – Ne, nieko...
 – ...
 – Tik...
 – Na?
 – Man liūdna...
 – Liūdna?
 – Aha...
 – O, liūdesys...

– O tie kirai?...
 – Nardo vėlyje...
 – Į juos žiūri ir...
 – Užsimanau skristi...
 – Ir užsimerki, ir
 skrendi toli toli...
 – Ir taip gera skristi...
 – Ir taip lengva...
 – Ir toliai vilioja, o, ir aš galiu
 nardyti žemyn, kaip ir kiti
 kirai!

Monika S.K. Pilkas liūdesys

– Ir man atrodo, kad
 tau tai patinka?
 – Taip, tikrai.
 – Ir žinai ką?
 Man atrodo, kad tas
 tavo pilkas liūdesys
 visai ne toks jau ir
 nuobodus. Žiūrėk,
 kur jis tave atvedė.
 – Priė jūros...
 – Ir nuskraidino!!

– Labas, liūdesy, atrodo,
 susitiksim dar ne kartą.
 (((.)))
 – Ačiū.
 – Už ką?
 – Už spalvotą liūdesį.
 ...

juk smagiausia

Greta Alice
Kaip laukti
švenčių...

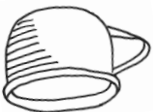
všį Vaiko psichologijos centras
Knygos 2019

užsidėti šiltas kojines
ir svajoti

Parašyti
Tėkus
laiskus
draugams

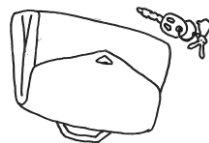

6

- Kur randi pirkti tokių didelių batų? - paklausė levitė.
 - Man atrodo, kad tave išmetė iš mokyklos, - rankas ant krūtinių susidėjo Ažuolas.
 - Tuėjai į pirmą klasę ir tave šiandien išmetė! - pasakė Ema.
 - O todėl išmetė, kad nenorėjai miegoti pietų miegelio, - ištarė Domas.
 - Jis sulaužys mūsų puoduką! - staiga ėmė šaukti Tomas.
 - Ir tada mes negalėsime daryti sysių! - ašaroti pradėjo Agota.
 - O aš noriu kakui - verkė mažasis Domas.

5
 Domas.
 - Ir todėl taip greitai užaugai? - kairiajį akį pasikrapštė Tomo brolis.
 - Gal tau mama šiandien iš ryto liepė valgyti labai daug košės? - krapštė dešiniąją akytę Tomas.
 - O kaip tu tilpsi į lovą? - paklausė levitė.
 - Tada ir aš noriu eiti! - susūkau ir grupės vaikai.
 - Nes einu į darželį vietoje tavęs. Netrukus aplink tėtį stovėjo visi šėši.
 - O kam tau mano priešpiečiai? - susūko Agota visiems vaikams.
 - Ei, čia naujas vaikas mūsų grupėje! grupėje, - rimtai atsakė tėtis.
 - Aš būsiu naujas vaikas įūsų tėčio pribėgusi Agota.
 - Kas tu toks? - paklausė prie mano knygutės.
 - Darželio grupėje vaikai laidė su mašinytėmis, kaladėlėmis ar vartė masinutes.

4

Tėtis pasikasė pakušį ir pažvelgė į laikrodį ant rankos.
 - Gerai, tu lik namuose ir sveik, - pasakė jis ir iš mano rankų paėmė kuprinę.
 Tėtis jau buvo atidaręs duris ir žengė į laiptinę. Bet aš dar paklausiau.
 - O kam tau mano priešpiečiai? - Nes einu į darželį vietoje tavęs.
 - Tada ir aš noriu eiti! - susūkau ir nubėgau paskui tėtį.

3
 - Sakai, užimtos?
 - Juk šiandien pirmadienis.
 Pirmadienį visi grįžta į darbą. O ligoniai pirmadieniais grįžta į ligonines.
 - Tave tikriausiai užpuolė tinginėlis?
 Tėtis pagalvojo, kad aš esu tinginė!
 - Aš ne tinginė. Tik sakiau, kad šiandien sergu.
 - O kokia liga? - pasidomėjo tėtis.
 - Kosulys iš vidaus, - kiek pagalvojusi atsakiau.
 - Kas kas? Neteko apie toki girdėti...
 - Kai kosėji! į kitą pusę. Į vidų. Ir niekas tada nemato.

Iš kito kambario atėjo mūsų auklėtoja Vaida. Ji išgirdo vaikų verkumą. Mano tėtis auklėtojai kažką tyliai pasakė, o tada Vaida tarė.

- Vaikai, šiandien pas mus dirbs Liepos tėvelis.
 - O ką jis darys? - pasiteiravo Ažuolas.
 - Sutaisys mūsų puoduką, kai sulaužys? - pasidomėjo Tomas.
 - Jis šiandien dirbs... vaiku, - šyptelėjo auklėtoja ir mes su tėčiu įžengėme į grupę.

Tomas Dirgėla Liepos tėtis eina į darželį

- Kelkis, miegale! - įėjęs į mano kambarį nusišypsojo tėtis.
 - Aš dabar sapnuoju, - apsiverčiau ant kito šono.
 - Ir ką gi tu sapnuoji?
 - Kad tu neatėjai manęs žadinti. Ir kad aš su tavimi dabar visai visai nesikalbu.
 - O kaip blynai, kurių iškepieu? Sapnuoji, kad jų nėra? - nusijuokė tėtis.
 Blynai – rimtas reikalas! Tuoju pat įšokau į šlepetes. Prazvimbiau pro tėtį ir atsidūriau virtuvėje.
 - Vietoje žadintuvų galėtų pardavinėti blynus, - tėtis pasikasė pakušį.

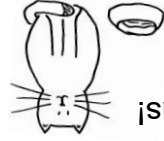

- Šiandien aš į darželį neisiu, - tryptelėjau kojytėmis.
 Buvau su guminiiais batais ir jau stovėjau prie lauko durų. Šalia manęs stovėjo tėtis. Rankoje jis laikė savo darbo portfelį ir mašinos raktelį.
 - Ir kodėl gi tu šiandien neisi į darželį? - šyptelėjo tėtis.
 Aš nuleidau akis ir šiek tiek pagalvojusi atsakiau:
 - Nes aš... sergu. O kai sergi, tada į darželį eiti nereikia.
 - Vaje, tai skubėkim į ligoninę! - tėtis ne juokais išsigando.
 - Ne ne. Šiandien visos ligoninės užimtos

9

Vampyras ponas Petras
Nuėjo į miesto teatrą.
Užgeso šviesa,
Atslinko tamsa,
Sotus grįžo ponas Petras!
Slibinas Juozas tris galvas
turėjo
Slibino galvos sutart
nemokėjo:
Pirma sakė: aš – gudriausia!
Antra sakė: aš – gražiausia!
O slibinasėjo, kur trečioji!
Ziurejo ir tyėjo!

5

Baisūs Iimerikai
Kartą po namo stogu
Juodas katinas sprogo
Tai gerai, kad katinas!
Būtų sprogęs katilas,
Likytų namas be stogo!
Kartą tamsoj lapukas
Žiūrį – pilkas pagrandukas.
Tai papietausiui
Kando, o ten – ežiukas!

4

Užsidedau striukė,
Išėjau į lauką,
Šalta šalta mano kūnui,
Vėjas košia, po perkūnais!
Išėjau į lauką,
Kitą kartą vilksiuosi!
Užsidedau kepšė!
Laikosi tvirtai, nekrinta,
O galvytei šilta šilta.
Tai kepturė dėsius!
(Galima prikurti stulpelių ir su
kitais rūbais)

3

Dainelė kaip rengtis
Užsidedau kelnes,
Išėjau į lauką.
Šalta kažkodėl kojytėms,
Liūdna kelnėms ant galvytės,
Kitą kartą mausiuosi
Batus užsidedau,
Išėjau į lauką.
Šalta šalta mano pėdoms,
Batams ant galvos vien
pėdos.
Kitą kartą ausiuosi!

Kitoks

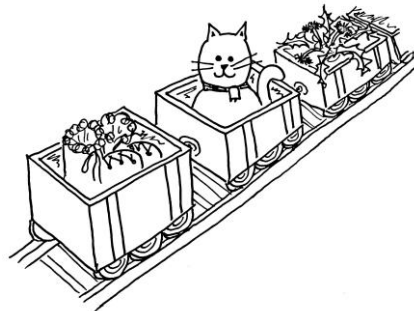
Man patinka
Būt piktu,
Nemielu ir negeru,
Negeru ir netvarkingu,
Netvarkingu ir...
Laimingu!

Šiandien aš pabūsiu toks,
O rytoj (turbūt) kitoks!

VšĮ Vaiko psichologijos centras
MesVaikystei@gmail.com
www.MesVaikystei.lt
www.KnygiukaiTau.lt

Justinas Žilinskas Eilinė mišrainė

KNYGIUKAS 2019

Skraidymai

*Paukščiai skrenda,
Paukščiai skrenda,
Tėtis skrenda,
Mama ravi daržą.**

Tėti, grįžk į žemę,
Mama, kilk į dangų,
Daržą paravėsiu,
Jei tiktai norėsiu.

*Rusnė Žilinskaitė, 5 metai.

Dainelė apie traukinuką

(Uždainis) Čiuku-čiuku, čiuku-čiuku
rieda rieda traukinukas.
Kas gi ten važiuoja, kas gi ten
dainuoja?
(Vaikas siūlo gyvūnėlį, kuris gali
važiuoti)
- Kiaulė!
Čiuku-čiuku, čiuku-čiuku, pilnas
traukinys paršiukų!
Čiuku-čiuku kvy, kvy! Čiuku-
čiuku kvy!
(Kartojamas uždainis)
- Arklys!
Čiuku-čiuku, čiuku-čiuku, daug
važiuoja kumelių!
Čiuku-čiuku Y-ga-ga! Čiuku-y-
ga-ga! (Ir taip kol nusibosta)

Padeda,
kai sunku
Nes tu tikrai gali!

AŠ GALIU

TAVO AKIŲ
ŠVYTĖJIMAS
įtraukia,
pakylėja,
džiugina
Norisi jas matyti!

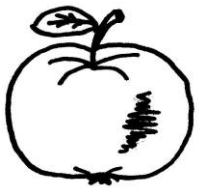

ŠYPSENA
Įkvėpia,
nušviečia,
užkrečia
Decorative flourish

LABAS
Užmezga ryšį
Decorative flourish

IKI

PASIMATYMO

Susitiksime dar
kartą!

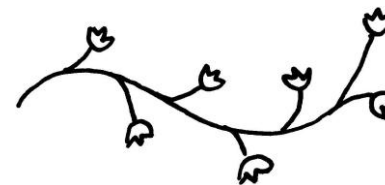
Monika S.K.

**Burtai ir
burtažodžiai**

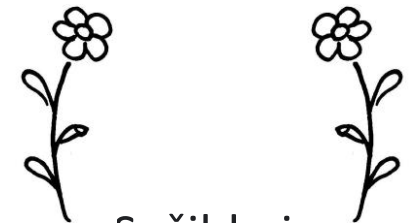
KNYGIUKAS 2019

AČIŪ

Suveikia visada
Naudinga kartoti

APKABINIMAS

Sušildo ir
nuramina

Monika S.K. Mano Kalėdų istorija

Kai aš buvau maža,
Kalėdų nebuvo.

...

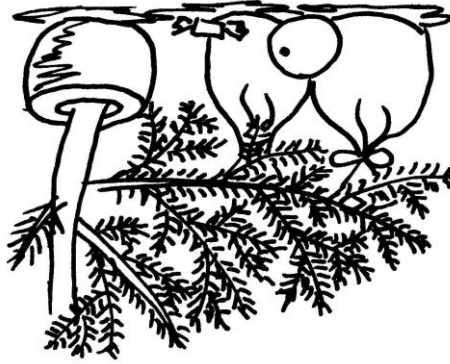
Kalėdų nebuvo parduotuvėse,
televizoriuje, nebuvo jų gatvėse
ir kiemuose.

Nebuvo Kalėdų nei vaikų
darželiuose ar mokyklose.

Nebuvo net Kalėdų Senio. Tais
keistais laikais jis vadinosi Seniu
Šalčiu ir ateidavo pas vaikus per
Naujų Metų šventę.

Kai buvau maža, Kalėdos buvo
mūsų širdyse ir tuose mažuose
pakėliuose, kurie stebuklingai
atsirasdavo po eglute, pilni
riešutų, kūčiukų, saldainių ir
mandarinų.

Kai buvau maža, apie
kalėdas su kitais
nekalbėdavome.
Kalėdos buvo mūsų
didelė paslaptis.

Todėl man labai gera, kad
Kalėdos sugrįžo ir dabar
kiekvienais metais jos jaukiai
ateina į mūsų namus ir širdis.
Gera, kad apie Kalėdas galime
kalbėti taip, tarsi jos visuomet
buvo čia.
Todėl linkiu tau jaukių, džiugių ir
prasmingų Kalėdų akimirky.

Saugok jas, nežinia, kada jų gali
prireikti!